Dan Starcu

Dan_starcu2000@yahoo.com
Ph 0040723246434

COMOARA HAIDUCULUI
Le disque mysterieux/ The Mysterious Disk

--“Gândiţi-vă cât de multe concepţii cu totul noi au apărut de-a lungul vieţii noastre, cât de multe probleme au fost formulate, chestiuni pe care înainte nimeni nu şi le imaginase, apoi vă veţi da seama cât de efemeră este cariera ştiinţei. E oare de crezut că astfel de noi concepţii ştiinţifice reprezintă mai mult decât o privire fugară asupra a ceea ce se va dovedi a fi universul înţeles aşa cum se cuvine? Nu ! Ştiinţa noastră

este doar o picătură, necunoaşterea un ocean. Dacă există un lucru sigur, atunci este acesta: că lumea cunoştinţelor noastre actuale este inclusă într-un fel de lume mai vastă, despre ale cărei proprietăţi nu putem avea o idee clară.” Citatul aparţine filozofului William James.

--Şi crezi că aduce vreun răspuns la ceea ce am văzut noi cu puţin timp în urmă?

Cei doi tineri care discutau stăteau pe prispa unei case ţărăneşti şi priveau cerul înstelat. Cu puţin timp în urmă, o luminiţă se detaşase dintre aştri şi descrisese o neaşteptată parabolă preţ de câteva secunde, după care dispăruse în neant. Evenimentul acela le înflăcărase imaginaţia.

--Nu aduce nici un răspuns, murmură cel care vorbise primul. De altfel, crezi că poate exista aşa ceva ?

Celălalt vru să-I răspundă, dar fu oprit de un urlet lugubru.

--Să ştiţi dumneavoastră că locurile acestea sunt tare periculoase. Pe cât sunt de sălbatice, pe atât de necunoscute… Iar moroii, care apără comorile ascunse în munţi, nu cruţă pe nimeni.

--Moroii ? Adică strigoii ?

--Noi aşa le spunem pe aici. Nu de puţine ori au ucis oameni, ba chiar le-au mâncat gâtul ori altă parte din trup. Da, da, blestemaţi să fie.

Lumina slabă a becului ce ardea în tindă îi descompunea trăsăturile şi I le combina cu misterul nopţii autostăpânitoare.

--Ei, astea sunt zvonuri, nea Traiane, vorbi unul dintre oaspeţi, un tânăr brunet, cu ochi negri şi jucăuşi. A văzut cineva vreun om ucis de sstrigoi ?

--Ba chiar şi eu am văzut ! întări omul ceea ce spusese înainte. Bietul Ion al Domnicăi, cu care am mers de atâtea or noaptea după lemne ! Pe unde nu am umblat… De pe Cracul Ungurului până la Apa Neagră. Şi într-o bună zi, iertaţi-mă,vorba vine, că numai bună nu a fost ziua aceea, l-au găsit în marginea pădurii, cu gâtul şi faţa mâncate de moroi.

Preţ de o clipă domni tăcerea.

--Totuşi eu cred, nea Traiane, reluă tânărul, că l-au omorât fiarele pădurii. Poate lupii ori vreun urs…

--Alea nu erau muşcături de fiară. Şi apoi l-ar fi tras spre adâncul pădurii. Nu, nu… Cu atât mai mult cu cât sătenii din preajmă n-au auzit nici un ţipăt, nici un strigăt de ajutor. Sărmanul om a fost sub vrajă.

--L-au luat lupii prin surprrindere, se încăpăţână tânărul.

--Păi atunci de ce nu au atacat stânele ? De ce nu I-au simţit câinii ? În moartea bietului Ion nu a fost lucru curat…

--Nu s-au făcut cercetări ?

--Ba da, dar nu s-a descoperit nimic.

--E întradevăr ciudat…

--Dar Gheorghe al lui Marin Bătrânul? El nu a fost găsit într-o râpă, cu gâtul rupt şi sângele sorbit ? Plecase în noaptea aceea dinspre Brânzeni spre Ponoare şi acela I-a fost ultimul drum. Moroii nu iartă !

Zicând acestea, nea Traian mai gustă din mâncare şi apoi dădu pe gât un păhărel de

ţuică.

--Ei, poate că nu trebuia să vă povestesc toate acestea tocmai azi, în prima zi de când vă aflaţi aici, în casa mea. M-a luat însă gura pe dinainte.

Nu uitaţi totuşi, nu vă aventuraţi prin pădure după căderea nopţii, căci în mare primejdie vă aflaţi !

--Vom ţine seama de sfatul dumneavoastră, şopti un glas subţire de fată. De altfel, pe noi ne interesează să ne facem ziua cercetările şi nicidecum după apusul soarelui.

--Bine faceţi, domnişoară.

--Iar strigoii vor fugi de lanternele noastre, nea Traiane, zâmbi cel de-al cincilea băiat, cu ochii verzi şi părul auriu şi buclat.

--Nu-s aşa de fricoşi, nepoate.

--Eh, oftă bătrânul. N-aş vrea să credeţi că spun poveşti, dar să ştiţi că dincolo, la oraş, nu se petrec lucruri aşa de ciudate ca aici, la noi. Cum ar fi talismanul haiducului Flinteş. Cât timp îl vrea, nu putea fi doborât în luptă.

--Cine a povestit asta ?

--Chiar haiducul !

--Bine, dar e firesc să nu aibă nici un martor ?

--Dar de ce ar fi minţit ? îi întreabă omul. Doar isprăvile lui erau cunoscute de toată lumea şi îi aduseseră atâta faimă. El şi ortacii săi au dat foc la şapte conace boiereşti, au răpit răpit copii pe care turcii îi duceau ca robi şi au scufundat zece corăbii ale sultanului la Turnu Severin.

--Şi, dacă n-a murit de bătrâneţe, de bună seamă că mai trăieşte şi azi, încheie Gelu în stilul basmelor româneşti.

--Nu, nu. Bietul Flinteş şi-a dat obştescul sfârşit. Nu putea nimeni să-l răpună, dar…

--Dar ? întreabă Alina.

--El a luptat alături de pandurii lui Tudor Vladimirescu. Văzând însă care a fost sfârşitul acelui viteaz, fiindu-I apoi ceata decimată de înfruntările cu potera şi cu turcii, a rătăcit în singurătate. Sufletul I s-a umplut de durere şi s-a stins la umbra unui copac… Aşa a vrut el…

--Obiectul acela sfinţit a fost îngropat alături de el ? întreabă Victor şi ochii negri îi scânteiară mai intens ca oricând.

--Se povesteşte că Flinteş şi-a ascuns comoara şi talismanul prin locurile acestea înainte de a pieri. Nu ştiu care e adevărul,murmură nea Traian. Pot să vă spun însă că mulţi I-au căutat comoara, dar nici unul nu a găsit-o până azi…

--Dar de unde ştii mata,nea Traiane ?

--Iaca, ştiu.

--Poate că demult au luat-o căutătorii.

--Nu, fiindcă n-ar fi aflat. S-ar fi vorbit despre asta. Şi apoi moroii veghează ăn munţi şi-I ucid pe cei care umblă după aceste bogăţii. Mulţi şi-au aflat sfârşitul pe aceste locuri, aşa că vă sfătuiesc să fiţi atenţi.

Cu aceste cuvinte, se despărţiseră şi bătrânul se dusese la culcare. Rămaseră afară doarr tinerii.

--Mai bine să trăieşti ca un om o sută de ani decât un milion de ani ca o stea…

--Ştii, de când mă aflu aici s-a petrecut o schimbare ciudată cu mine… Dealurile acestea, verdeaţa, cerul albastru mă fac să mă simt ca o pasăre ce-şi întinde aripile gata să zboare. Mi-e sete de zbor, mă înţelegi, Gelule ?

--Poate că aerul proaspăt de aici e de vină. Îţi oxigenează mintea şi trupul şi parcă îţi înzeceşti puterile… Oricum, e un sentiment minunat să domini spaţiul de pe culmea unui deal, privind culmile pleşuve până la zidul îndepărtat al munţilor. Sântem atât de mici şi totuşi atât de mari…

--Da. Natura în marea ei splendoare tulbură sufletul omenesc. Cea mai uimitoare creaţie, cea mai splendidă realizare e cea din jurul nostru…

--Ai dreptate, Cristina. Iar ochii tăi minunaţi îmi povestesc taina sufletului tău… Aici simţi că trăieşti. Cu totul altfel decât în altă parte, parcă e o vrajă.

--Simţi şi tu lucrul acesta, Gelu ?

--Nu-ţi dai seama cât de mult.

--Ştii, vrăjită de miracolul a ceea ce mă înconjoară, am început să scriu o poezie.

--De dragoste ? Eu te-am inspirat, zâmbi el.

--Nu ai ghicit. Vrei să-I auzi începutul ?

--Mai e vorbă, iubito ?

--Atunci ascultă :

“Carul cu boi trece încet printre stele

A-mpodobit ţăranul cerul cu flori

Şi cu iele

Şi-a uitat să-l mai încuie-n ogradă…”

Urmară câteva clipe de linişte. Ea îi puse degetele subţiri şi prelungi pe buze.

--Nu-mi spune părerea ta ! Lasă vorbele să zboare…

Parcă îl chema la ea, îl absorbea cu parfumul proaspăt al fiinţei ei ademenitoare. Se apleacă spre ea şi buzele li se unire într-un lung şi minunat sărut.

O cuprinse apoi cu braţele şi îi simţi trupul mlădios unduindu-se la pieptul lui. Un fior de plăcere îl străbătu din cap până la picioare. Se

împărtăşeau din taina vieţii, din marea taină, mai dorită decât orice comoară existentă pe pământ…

Ceva mai încolo de ei, aplecaţi peste marginea de lemn a prispei, ceilalţi doi tineri ridicau privirea spre Calea Lactee.

--Niciodată nu am văzut din oraş o asemenea puzderie de stele, murmură Alina. Respiraţia lor naşte cântecul greierilor… Numai noi şi ei nu dormim încă şi, vrăjiţi de chemarea acelor lumi îndepărtate şi necunoscute care strălucesc deasupra noastră, încercăm să ne aflăm destinul. Da, totul doarme în jurul nostru, munţii, codrul, oamenii. Doar stelele rămân mereu aceleaşi, dominând spaţiul şi timpul, reflectând nesfârşitul cu ochii lor. Oare vom înţelege vreodată ce ascund ele, ce ne povestesc de milenii ?

Victor se mulţumi să păstreze tăcerea. Lângă el, Alina vibra sub atingerea acelei nopţi de vară.

Luna îmbrăca pădurea cu o ţesătură de argint şi micii nori care îndrăzneau să tulbure măreţia bolţii păreau adevărate bărcuţe ce înfruntau oceanul deschis spre nesfârşit.

--Dar ce e asta ? tresări fata.

Victor privi în direcţia indicată de ea. Trei aştrii deveniseră mai luminoşi, iar culoarea pe care o radiau în spaţiu mai roşie.

--Nu ştiu,murmură el. Probabil sunt nişte sateliţi…

Cele trei puncte luminoase începură să se plimbe pe diagonala cerului cu o vteză relativ mare faţă de restul aştrilor.

--Dacă sunt sateliţi, întreabă ea,de ce nu s-au mişcat până acum ?

--Nu ştiu… Să fie vorba de o navă cosmică ?

--Hei, Gelu, Cristina !

--Poftim ?

--Veniţi aici ! Pe cer a apărut ceva… Un fel de rachetă.

--Rachetă ?

Cei doi, smulşi din vraja iubirii, apărură după câteva clipe, cu părul vâlvoi şi hainele în dezordine.

--Despre ce vorbeşti, Alina ?

--Priviţi acolo !

Cele trei puncte luminoase se deplasau fără zgomot, trecând de la o constelaţie la alta.

--Uimitor ! Nu am mai văzut aşa ceva !

--Să fie vorba despre stele căzătoare ?

Viteza corpurilor cereşti se mări brusc. Crescură în dimensiuni, apoi, deescriind o parabolă, începură să coboare grăbite către pământ. În câteva secunde se prăbuşiră parcă în spatele lanţului de munţi, iar o explozie intensă, lipsită de zgomot, inundă cerul spre apus cu o lumină roşiatică.

--Asta ce mai e ? Parcă s-au prăuşit dincolo de munţi…

Lui Gelu nu-I răspunse nimeni la întrebare. Tăcerea domni minute în şir. Nu se mai întâmplă nimic.

Cu timpul se stinseră toate luminile satului, se topi cântecul greierilor şi se rătăciră licuricii. Somnul îi fură abia spre dimineaţă, ducându-I cu grijă în lumea viselor. Oare de acolo veneau şi poveştile ciudate ale lui nea Traian ?

2.

Ţinuturile Mehedinşilor sunt unele dintre cele mai pitoreşti, dar şi mai ciudate care există în ţară.

Natura a fost darnică acolo, dezvăluindu-şi multe din bogăşiile ei. Relieful e dominat de dealuri care, cu capetele pleşuve, se îngrămădesc unele peste altele precum odinioară spectatorii în arenele romane. În spatele lorr, coloane albastre, se zăresc uriaşii de piatră ce sprijină cerul pe umerii lor brăzdaţi de milenii. Dunărea se târăşte ca un şarpe de argint printre stâncile ascuşite, mărginând în depărtare acel ţinut neobişnuit.

Codrul îşi întinde stăpânirea peste dealuri şi văi. Des şi întunecos, în cea mai mare parte e necălcat de picior omenesc. Animalele şi păsările

numeroase ce îşi au sălaşul pe acolo nu cunosc decât un singur stăpân: uriaşul urs brun, de a cărei putere şi iscusinţă cu greu se pot apăra.

Doar vânătorii îndrăznesc să-l înfrunte şi uneori dispar înghiţiţi de pădure, iar de soarta lor nu se mai ştie nimic. Mistreţul sângeros o ia la goană când simte mirosul ursului, căci îşi simte sfârşitul aproape.

Vipera cu corn e poate singura care nu se teme. Muşcătura ei aduce moartea în doar câteva secunde.

Meleagurile acelea prezintă şi unele aspecte care le diferenţiază de oricare regiuni ale ţării. Anumite caracteristic ar putea fi numite chiar enigmatice…

Spre exemplu, clima de tip mediteranian dă naştere unuia dintre monumentele naturii chiar în apropierea comunei Ponoare. E vorba de pădurea de liliac. În zilele în care o întreagă pădure înfloreşte, risipind în aer un parfum minunat, oamenii se strâng în acele locuri pentru a se bucura de asemenea rarităţi.

O altă ciudăţenie o constituie nivelul de radioactivitate naturală, care este de cincisprezece ori mai ridicat decât în oricare alt loc obişnuit. Cauza acestui fenomen ar putea fi legată de zăcămintele de uraniu existente în zonă.

Încă din epoca romană, în acele locuri se deschiseseră mine de argint şi aramă. Lucru este explicabil, cunoscând bogăţia în minereuri a Mehedinţilor. De altfel, nu departe de Ponoare se află oraşul Baia-de-Aramă, al cărui nume vorbeşte de la sine, iar la Turnu Severin se găseşte una dintre fabricile de apă grea…

În fine, în regiunea respectivă se întâlneşte la tot pasul un neobşnuit număr de fenomene carstice. Mândria comunei Ponoare o constituie, fără îndoială, nu doar peştera care-I poartă numele, ci şi faimosul pod natural din piatră, de o măreşie şi o frumuseţe greu de egalat în alte părţi ale lumii.

Ciudăţeniile acelea nu scăpaseră tinerilor vizitatori, ba chiar îi stimulaseră. Gelu, Cristina şi Victor erau studenţi ai facultăţi de Geologie, iar Alina a celei de istorie. Iată de ce erau atraşi, mai mult ca oricare alţii, de fascinaţia acelor castele subterane. Dintre ei, doar Gelu mai fusese de câteva ori prin acele locuri, dar la o vârstă destul de fragedă:
O multitudine de sate compuneau comuna respectivă. Erau aşezări de munte,cu case răsfirate şi izolate. Se aflau, deseori, la distanţe de kilometri sau chiar zeci de kilometri între ele.

Pământul acela este impregnat de istorie. După retragerea puterei romane, au urmat stăpânirile ostrogote, vizigote, vandale, hune, bulgare,

sârbeşti, ungureşti şi tătare. Vreme de secole, populaţia românească din Mehedinţi a dus jugul turcesc,sau rusesc.

Toate acestea nu au şters însă urmeele podului peste Dunăre ridicat după planurile vestitului arhitect din antichitate Apolodor din Damasc, nici binecunoscuta cetate a Severinului, pe care au clădit-o în cel de-al treiprezecelea secol al erei noastre faimoşii cavaleri ioaniţi…

X X X

Din înaltul cerului, soarele verii scălda generos dealurile fără număr cu lumina şi căldura sa. Era aproape ora unsprezece, când tiherii exploratori, terminându-şi toate pregătirile, porniră încrezători către peşteră.

Intrarrea întunecată părea gura deschisă a unui caşalot îngheţat de milenii printr-o vrajă necunoscută. Dincolo de aceasta zâmbeşte împărăţia subpământeană, o altă lume,cu totul diferită de cea a oamenilor. Acolo stăpâneau tăcerea şi misterul coloanelor de gheaţă ce poartă în codul lor cristalin amintirile unor epoci geologice.

--Vă rog ssă poftiţi în castelul meu, le strigă Gelu, desfăcându-şi larg braţele într-un gest ospitalier.

--Orice stăpân care se respectă prezintă în faţa invitaţilor săi întreaga trupă de valeţi.

--Ai dreptate, Alina. O să vi-I prezint pe măsură ce îi vom întâlni, chiar dacă sunt din piatră. Intraţi ! Vă asigur că interioarele or să vă uimească!

--Nici nu încape îndoială, conte al întunericului, îi zise zîmbind Victor. După atâta drum merităm şi noi ceva frumos…

Paşii lor făceau să tresară stalactitele, apropierea lor înfiora liniştea dominatoare.

Soarele strălucitor rămase să-I aştepte la intrare.

--Domeniul întunericului… şopti Cristina.

--Domeniul viselor ! strigă aproape Gelu. Acum o să înţelegi de ce ard de nerăbdare să intru în acest tărâm subpământean.

Ca să treacă poarta acelei lumi noi, ce se deschidea dincolo de gura întunecoasă, au trebuit totuşi să fie cu ochii în patru, spre a evita un eventual atac surprinzător al reptilelor adăpostite printre pietre. La primul contact al îndrăzneţilor cu penumbra, câţiva lilieci şi-au luat zborul spre adâncul cavernei.

În faţa lor sse deschide o galerie înaltă şi largă, dar nu mai lungă de câţiva metri. Alina avu o strângere de inimă când păşi în lumea întunericului. Se pare însă că n-a fosst singura…

Curând , lămpile cu baterii ce le aveau în mâini, începură să le dezvăluie minunăţiile acelor bijuterii de cristal ce străluceau în mii de culori la atingerea luminii. Toate nuanţele posibile vibrau în lumina aceea difuză pe care o lume îngheţată o absorbea spre a o elibera îmbogăţită de respiraţia ei.

În faţa lor dansau cele mai felurite forme pe care fantezia debordantă a naturii le putea născoc. Le apăreau în faţă astfel “Tronul tăcerii”,”Corabia cu trei catarge”,”Elefănţelul”. Sculpturile săpate de milenii în calcarul alb, uneori transparent, atingeau perfecţiunea şi, de multe ori, orice artist celebru le-ar fi putut invidia. Celmai frumos grup statuar a fost însă cel denumit”Îndrăgostiţii”,în care un tânăr cu chip de poet ţinea în braţe o fată cu păr lung şi bogat, sărutându-I buzele fierbinţi, chiar dacă se născuseră într-o lume de gheaţă.

X X X

ÎN acea noapte, un eveniment neobişnuit avea să le zdruncine liniştea. Totul promitea să fie calm şi odihnitor, căci, după o sseară plăcută, în care

se întrecuseră în a-I povesti lui nea Traian şi mătuşii Domnica minunăţiile văzute în peşteră, căzuseră într-un somn greu , plătind tribut efortului şi emoţiilor din timpul zilei.

Fură smulşi dn lumea viselor de erupţia înfiorătoare a forţelor ascuunse în adâncul pământului. Prinzoniere timp îndelungat dincolo de straturile geologice,prinse în lanţuri ce păreau că nu se vor mai rupe vreodată, acestea reuşiseră însă să evadeze şi fure lor nimeni şi nimic nu I se mai putea opune.

Câinii lătrau, oamenii ţipau, luna se înroşise. Geea deveni pentru câteva clipe Ocean. Din fericire însă, doar pentru câteva clipe.

Ziarele aveau să scrie a doua zi că un cutremur de gradul 6,2 pe scara Richter s-a făcut simţit în Italia, Iugoslavia şi sudul României.

Tinerii traseră o spaimă bună şi somnul le-a fost tulburat pentru mai mult de jumătate din noapte. Dădură chiar telefoane în Bucureşti de la unul din vecinii lui nea Traian, dar acolo cutremurul nu fusese simţit cu aceeaşi intensitate. Un tmp îndelungat stătură apoi de vorbă cu gazdele lor, căci somnul refuza să li se mai lipsească de gene. Derulară astfel felurite amintiri, în parte legate de evenimentul ce avuse loc.

Abia apropierea zorilor reuşi să le coboare pleoapele grele.

Când se treziră era trecut de ora zece. După ce serviră laptele şi ouăle proaspete pe care mătuşa Domnica le lăsase special pentru ei, Gelu le zise :

--Pregătiţi-vă, căci astăz vom face o nouă submersie.

--Dar, ripostă Cristina, plănuisem să mergem la pădurea de liliac !

--Nu avem de ales. În peşteră ne-ar putea aştepta lucruri noi, modificări intervenite încă de azi noapte.

--Mi-e atât de teamă, mărturisi ea cu glas stins.

--Nu ai de ce. Cutremurul a trecut şi fii convinsă că nu se va organiza altul special pentru noi. Încă mulţi ani de acum încolo vom putea sta liniştiţi în privinţa asta.

--Dar de ce să nu mergem azi la liliac şi să nu coborâm mâine ? De ce insişti atât ?

--Iată de ce, Alina. Am avut norocul să ne aflăm chiar aici şi, în caz că s-a modificat în vreun fel configuraţia peşterii, aceasta reprezintă pentru un geolog ceea ce a însemnat pentru Einstein descoperirea teorei relativităţii. Sântem deeci în faţa unui fenomen rar şi totul e să fim primii care coboară acolo.

--Ah ! Einstein ! Uite pentru ce nu pot merge eu azi unde îmi doresc să ajung de trei ani.

--Prea bine ! Fiindcă sexul slab e de fapt cel puternic, vom face o mică derogare de la regulament şi vom coborî numai noi doi azi, Victore. De acord ?

--Mai pot să comentez ceva, şefule ?

Erau din nou martorii acelei existente înmărmurite în tăcerea milenilor. Sub lumina lanernelor, stalactitele deveneau fascinante.

"Un cer de stele dedesupt,

Deasupra cer de stele"

--Nu ştiu de ce, dar când pătrund aici, nu mai pot vorbi decât în şoaptă…

--De bună seamă ţi-e teamă să nu tulburi somnul acestei lumi.

--Mi-e teamă să nu tulbur doar fantezia ta prea aprinsă. După cum vezi, nu s-a resimţit în nici un fel pe aici furia de azi noapte a pământului.

--Aşa se pare. Şi totuşi…

Gelu apropie lanterna de " Tronul tăcerii". O fisură lungă îl străbătea de la un capăt la altul.

--O rană pe care, ca să o vindece,natura o să piardă câteva sute de ani.

--Îşi poate perrmite, trebuie să recunoşti.

--Ah, dar iată ! Aici n-o să mai poată face nimic…

Tânărul era sincer necăjit de această dată. Frumoasa corabie îşi pierduse unul dintre catarge ce zăcea proptit de soclul ei. Degetele sale atinseră piatra rece şi o ridicară cu nespusă atenţie.

--Aici, în inima peşterii, infernul s-a dezlănţuit mai tare ca în oricare parte…

--Şi e păcat că tocmai cele mai frumoase şi mai sensibile comori ale ei au suferit…

--Din câte se ştie până în prezent, se pare că şi acest pod uimitor din faţa intrării s-a născut tot în urma unui cutremur. Potrivit acestei ipoteze,peştera ar fi avut o încăpere în pluss, o sală de dimensiuni uriaşe, al cărei plafon, sub forţa mişcărilor, ar fi cedat.

--Să mergem mai departe !

Luminând cu grijă pereţii, cei doi căutau o fisură, o deschidere cât de mică, un coridor care să se fi format în urma evenimentului. Degeaba însă, norocul nu le surâse. În schimb decepţiile se ţineau lanţ.

--Sărmanii îndrăgostiţi ! Tânărul de piatră şi-a pierdut un braţ. Tot farmecul statuii s-a risipit.

--Mai bine că n-au venit şi fetele. Nu cred că le-ar fi lăsat nemişcate necazurile astea.

--Ce să-I faci… Nu e pentru cine se pregăteşte,ci pentru cine se nimereşte. Am venit pentru ceva şi am dat peste cu totul altceva.

Dezamăgit, lăsă lumina lanternei să se coboare. În clipa următoare privi cu atenţie spre locul unde razele acesteia atinseră pardoseala de piatră.

--Ce e asta ? Am avut impresia unei strrăluciri…

--Toate strălucesc. E de mirare într-o peşteră ?

--Nu, nu. Era ceva deosebit. Acolo, lângă silueta aceea înaltă. Luminează şi tu !

Era doar o impresie ?

Gelu se apropie de acel loc.

--Pare ceva gălbui. Un metal aruncat…

Se apropie şi mai mult.

--Două monezi de aur ! Vru să zică, dar în aceeaşi clipă lumina se stinse şi totul se învârti cu o viteză uimitoare.

Întunericul îi lovi parcă fruntea şi tâmplele cu braţe nevăzute. Se simţi atras de adâncul pământului şi o forţă uluitoare îi apăsa fiecare părticică din trup. Starea aceasta necunoscută dură doar o clipă. Lanerna lui Victor o izgoni cu raza sa strălucitoare. Dezorientat un moment, Gelu observă îndată că în jur nu se schimbase nimic. Monezile erau în acelaşi loc, în faţa lor.

Se aplecă şi le culese de pe jos. O uimire adâncă se aşternu pe chipurile lor.

--Ciudat ! Până acum n-am mai găsit aur crescut prin peşteri. Şi nici monezi de nici un fel.

--Ce să mai zic ? Sunt destul de mari şi de grele. Trebuie să cercetăm cu atenţie zona. Am o bănuială grozavă.

Degeaba însă ! Nu mai găsiră nici o urmă a nobilului metal cu toate eforturile depuse.

--Ce părere ai de treaba asta ?

--Se pare că fără voie am devenit martorii unui furt. Asemenea piese nu se pot găsi decât în vitrineele muzeelor. Ar trebui să anunţăm poliţia fără nici un fel dee întârziere. Dacă porneşte repede pe urmele hoţului, ar mai fi şansă să…

--Nu te grăbi, îi tăie Gelu vorrba. Presupunând că e într-adevăr un furt, hoţul se mai ascunde încă pe aici sau şi-a îngropat prin apropiere prada. Cum nu observăm nimic deosebit, e puţin probabil ca poliţia să găsească ceva în plus. Dacă facem legătura cu ceea ce s-a petrecut azi-noapte,înseamnă că mişcarea furioasă şi de necontrolat a pământului a adus la iveală un tezaur ascuns. Şi într-un caz şi în altul ar trebui să găsm locul unde a fost şi mai este îngropat.

--Eu rămân la părerea mea. Poate că hoţul a mizat pe o altă ieşire din peşteră, de s-a aventurat pe aici.

--Trebuie să hotărrâm ce avem de făcut în continuare. Cum aici prezenţa noastră nu mai e necesară, să urcăm laa suprafaţă.

Fetele îi aşteptau neerăbdătoare să afle noutăţi. Nu mică le-a fost însă mirarea când Gelu, în loc să le expună poziţia unei noi galerii, le arată cei doi bani de aur.

--De bună seamă Victor are dreptate. Nu poate fi vorba decât de un furt ş cel mai bine ar fi să anunţăm imediat autortăţile, îşi spuse părerea Cristina.

--Deocamdată nu. Vom cumpăra toate ziarele, vom asculta radioul. Ştirea unui furt însemnat trebuie să fie dată presei, chiar dacă a avut loc într-una din ţările vecine. Dacă nu se aude nimic, înseamnă că altceva avem de făcut.

--De ce noi ? întreabă Alina. Să-I lăsăm pe cei ce au competenţă necesară. Nu uitaţi că putem fi în mare pericol dacă aveem de a face cu răufăcătorii.

--Rămâne de văzut. Deocamdată autorităţile nu trebuie să se amestice, îi răspunse Gelu hotărât. Înţelegeţ odată că, dacă vor năvăli în

peşteră să facă cercetări, puţine dintre minunăţiile acesteia nu vor suferi deteriorări.

--Bine, vom hotărî mai târziu cum vom acţiona. Deocamdată să privim mai cu atenţie banii de aur.

Pe una din feţe, mâncat în bună parte dee timp, se afla un chip de bărbat Purtând un turban înalt, barbă specifică marilor demnitari turci şi având nasul puţin coroiat. Pe cealaltă parte a monezii era scris ceva, cu slove ciudate, într-o limbă necunoscută.

--Care nu poate fi alta decât turca. Cine cunoaşte însă acest grai ?

--Până şi aurul acesta, galben-roşcat, constituie o dovadă a provenienţei sale. Este cel folosit în timpul imperiului otoman şi poate fi oricând cumpărat din Istambul.

--Vezi cine se pricepe la asemenea analize fizico-chimice ? făcu Gelu către Victor. Cineva învăţat să poaarte bijuterii, precum Cristina…

--Înţeleg că vom începe propriile noastre cercetări, zise Victor gânditor.

--Înţelegi exact ce trebuie. Dacă nu vom găsi nimic, atunci va trebui să mergem la bisericuţa pe care o vedeţi pe dealul din faţă.

--De ce? Ai devenit dintr-o dată atât de credincios că vrei să te lepezi de păcate ?

--Am o bănuială grozavă, care cred că nici vouă nu v-a scăpat. Aur, turci, comoara haiducului şi, din câte spunea neea Traian, acolo s-ar afla vechi documente, care n-ar fi exclus să arunce o lumină nouă asupra descoperirii noastre.

3

Biserica din Ponoare era o construcţie delicată şi de mici dimensiuni, ridicată pe o coamă de deal, la adăpost de vânturi. Sătenii spuneau că ar exista încă de pe vremea tătariilor, ceea ce însemna o vechime de cel puţin patru sute de ani.

Mândria celor de pe acolo era legată şi de bogăţia materială ori spirituală pe care o adăpostea sfântul lăcaş. Ar trebui vorbit astfel de cele două icoane semnate de Tătărescu şi dee un chip de îngerii ai lui Grigorescu…

În jurul clădirii se afla o livadă cu pruni şi meri.

Fierbinţeala verii moleşise oamenii şi animalele. Doar bâzâitul intens al albinelor ce survolau florile câmpului sfida săgeţile de foc aruncate de soare din cerul decolorat.

Ceva mai încolo, codrul cu umbra sa şi un izvor cu apă rece te invitau să te apropii.

Biserica era închisă la ora aceea. O bătrânică deretica în jurul ei, strângând hârtiile şi frunzele căzute. Cei patru se apropiară fără grabă de ea.

--Sărut mâna, mătuşică şi ziua bună,îi zise Gelu. Am putea vorbi cu părintele.

--Dânsul nu este aici. Poate vă ajut eu.

--Am vrea să aflăm câte ceva despre comoara aiducului Flintes.

--Dar el nu a avut nici o comoară. A murit sărac.

--Singur ?

--Bineînţeles. Dacă altceva nu mai aveţi de întrebat, să vă dea Dumnezeu sănătate şi putere, să mai veniţi pe aici !

--Sărut mâna, mătuşică !

Cei patru se despărţiră astfel de bătrână şi porniră, cu Gelu în frunte, către pădure.

--Ai văzut ce am aflat ? Haiducul nu avea nici o comoară ! îi zise Victor.

--Mi se pare destul de ciudat.

--Totuşi, nu este exclus. Nu mă lămuresc asupra unui punct.

--Care ?

--De ce a insistat el ca nmeni să nu-I citească testamentul vreme de o sută de ani ?

--Nu ştiu ce să-ţi răspund…

--Oare nu I-a fost schimbat testaamentul ? întreabă Alina. Oare nu cumva cei care au citit acel document au fost special îndrumaţi pe o pistă falsă ?

--Aveţi grijă să vă feriţi de vipere ! îi aduse la realitate vocea Cristinei.

Gelu nu o băgă însă în seamă.

--S-ar putea să ai dreptate, Alina, vorbi el. Totuşi, până nu citim cu ochii noştri hârtiile lăsate de bătrânul haaiduc nu avem cum să tragem vreo concluzie. Tot ce presupunem sunt simple speculaţii, adaugă el.

--Dar cu banii de aur ce vom face ? întreabă Victor.

--Deocamdată îi păstrăm noi. Trebuie să găsim o pistă, mă înţelegeţi + Simt că se va întâmpla ceva…

--Ceva neobişnuit ?

--Să nu uităm că nu am pierdut ziua de azi, glăsui Victor. Am primit o confirmare.

--Şi anume ?

--Flinteş a trăit cu adevărat. Nu a fost doar o inveenţie a lui nea Traian.

Discuţia fu întreruptă de apariţia neaşteptată a unui rug cu mure.Alina şi Cristina se repeziră imediat să culeagă fructele negre şi gustoase.

--Parcă ar fi nişte copii, zâmbi Gelu.

--Atenţie la urşi ! Să nu vă ia Moş Martin în braţe, căci sărutul lui nu o să vă placă, le sfătui ghiduş Victor.

--Urşii sunt buni şi blânzi, îi răspunse Alina.

--Nu atunci când le jefuiţi murele !

--De fapt nici nu atacă omul, vorbi Cristina. Eu aşa am citit.

--O fi scriind aşa prin cărţi, dar crede-mă, ursul nu atacă omul doar când un îl întâlneşte, îi zise Gelu.

--Dacă tot drumul până la pădurea dee liliac e aşa, atunci avem ce vedea, comentă Alina.

--Şi ce mânca, o completă Cristina.

Cerul se înnourră uşor, iar un vânt slab, o adiere binevenită, se făcu simţit dinspre apus.

--Frumoasă excursie ! vorbi Alina cu gura plină. Eu aş face în fiecare zi o asemenea călătorie.

--Aşa e pe aici la sfârşitul lunii august, când mai toate fructele încep să se coacă, îi zise Gelu.

--Hm…Greu de imaginat un loc mai plăcut !

--Victore, ţi-am cules un pumn de mure ! Nu mănânci ?

--Mulţumesc, nu, Alina.

--De ce ?

--Pentru că mi-e sete şi, dacă aş mânca mure n-aş mai putea bea apă fără mari riscuri…

De altfel, de îndată ce plecară de acolo ajunseră la un izvor unde schimbară apa din urcior.

Nu peste mult timp poposiră în mijlocul păduriii de liliac.

--"Veniţi, privighetoarea cântă şi liliacul e-nflorit"…

--Oare ce penel maiestru ar putea reda frumuseţea culorilor din perioada când liliacul înfloreşte ? Nimeni nu s-a încumetat…

Cum ora prânzului era puţin depăşită, se grăbiră să aşeze masa şi să scoată din traiste bucatele pregătite din timp. E drept, nu se aşteptaau să ajungă într-un loc atât de plăcut, dar pădurea aceea cu totul deosebită nu erra singurul lucru îmbietor din împrejurimile Ponoarelor.

Un fior puse stăpânire pe el puţin mai târziu când, târându-se leneş, o periculoasă reptilă trecu prin apropiere. Dezmeticindu-se, Gelu şi Victor se repeziră şi, înarmaşi cu pietre şi beţe, o răpuseră.

X X X

Soarele coborî spre odihnă, când cei patru reveneau, cântând veseli, spre casa lui nea Traian. Drumul lor trecu pe lângă bisericuţa ce era tot zăvorâtă şi adormită, netrădând nici o urmă care să confirme întoarcerea preotului.

--Să ne grăbim până nu închide magazinul, le spuse dintr-o dată Gelu. Victore, du-te şi cumpără vreo zece lumânări. Ne revedem la peşteră.

--Dar pentru ce ?

--Vei vedea. Deocamdată să nu scoateţi nici o vorbă despre cea ce am găsit. Nu uita să cumperi şi toate ziarele de azi. Cred că au venit până la ora aceasta.

--S-a făcut, şefule ! Atâta doar că am o rugăminte: las-o pe Alina să vină cu mine.

--Nu se poate. Alina e obosită. Tu du-te şi întoarce-te cât poşi de repede. Nu doresc să ne prindă noaptea în peşteră !

--Sper că nu vrei să coborâm şi noi acolo. Suntem foarte obosite.

--Nici nu poate fi vorba dee aşa ceva.

--Dar ce ţi-a căşunat de ţii morţiş să intri acolo ? Nu putem lăsa pe mâine ?

--Cred că mi-a venit o idee grozavă. Aş putea afla cum au ajuns banii în peşteră.

--Cum ?

N-o să aflaţi decât dacă voi obţine un rezultat. Dacă nu, ce importanţă mai are ce am avut de gând ?

--Are, fiindcă ne-ai făcut curioase.

--Nu aveşi de aşteptat prea mult şi veţi şti.

După aproape un sfert de oră apăru şi Victor purtând un braţ de ziare şi un pachet de lumânări.

--N-am citit nimic deosebit. Se pare că nu e semnalat nici un furt.

--N-ar fi exclus. Fetelor, cercetaţi cu atenţie ziarele, căci Victor le-a citit în fugă. Reţineţi tot ce ne-ar putea interesa.

Alina şi Cristina îi văzură dispărând în gaura întunecoasă. Ochii începură să le alunece peste zecile de articole şi ştirri scurte din toate colţurile lumii. Inundaţii în Brazilia, alegeri parlamentare în Italia, lupte în Beirut,noi descoperiri arhiologice în Grecia,scufundarea unui petrolier japonez, uragane în India, un nou tip de circuit electronic, ridicarea unui

zgârie-nori,în Filipine, lansarea unui satelt chinez, dar nimic,nimic desprre prădarea vreunui muzeu de istorie.

Aşteptară preţ de trei sferturi de ceas. Soarele fusese înghiţit pe jumătate de munţi şi sângele său se împrăştia peste cer, când băieţii apărură, venind abătuţi.

--Ei, ce noutăţi ne aduceţi ? îi întâmpină Alina veselă.

--O să avem ce vă povesti, mormăi Gelu.

Victor se mulţumi să privească doar spre fete, fără a mai zice nimic.

--În ziar n-am găsit ceva care să ne intereseze, raportă scurt Cristina. Victor, chiar dacă s-a uitat în fugă peste ele, nu s-a înşelat.

--Haideţi, nu ne mai fierbeţi atâta, spuneţi-ne ce aţi găsit acolo. Ard de curiozitate să aflu. De ce sunteţi aşa schimbaţi ?

--Cum ?

--Mai tăcuţi, parcă mai ascunşi.

--Hai, spuneţi-ne !

--Mai târziu.

--Te rog, Gelu, insistă Cristina.

--Lămureşte-mă şi pe mine, Victore, la ce v-au trebuit lumânările ? înrteabă Alina. Doar lanternelee vă ajută mai mult în întunericul galeriilor…

--Ideea asta a fost a lui Gelu. Doar el vă poate spune.

--Ia te uită ce misterios te-ai făcut !

--Vă voi povesti la masa de seară.

--Dacă veţi fi cuminţi, completă Victor.

--Deocamdată să lăsăm asta. Ce spuneţi de faptul că nicăieri nu este semnalată nici o spargere?

--După ceea ce am găsit în peşteră, nu e de mirare. Lucrurile se leagă mai bine decât credeţi.

--Nu mai rezist ! trecu la şantaj Cristina. Dacă nu-mi dezvăluiţi acum ceea ce ştiţi, plec la Bucureşti !

--În faţa acestei ameninţări trebuie să cedez, zâmbi Gelu. Iată de ce ne-au trebuit lumânările şi de ce am intrat azi pentru a doua oară în peşteră: orice fisură în peretele lateral produce un curent care atrage flacăra.

Cuvintele care urmară se pierdură în murmurul serii şi în cânteecul greierilor. Întunerricul începea să îşi întindă aripile de liliac peste dealuri, case şi oameni.

De pe o înălţime, cineva îi fixa cu privirea…

4.

Deşi seara fusese plăcută, tinerii se culcaseră înainte de miezul nopţii şi nu mai făcuseră ca în prima zi, petrecând până în zori.

Îi frământau vorbele lui nea Traian, care le mai povestise ce păţiseră doi dintre cei care au căutat comoara lui Flinteş şi felul în care au fost găsiţi cu gâturile tăiate de moroi. Mătuşa Domnica întări spusele soţului ei, fiindcă îi văzuse chiar ea, cu ochii ei pe sărmanii nenorociţi.

Eevident, ceercetările efectuate de organele locale şi de poliţia de la Baia-de Aramă nu dusesseră la nici un rezultat…

În aceea zi se treziră mai devreme. Astfel, pe la ora nouă, grupul se înfăţişa înaintea bisericii.

Cerul era uşor înnourat şii părea îngândurat. Acest lucru împiedica arşiţa să cuprindă pământul. Întunericul ce domina în micul lăcaş din faţa lor era atenuat de ardeerea delicată a câtorva lumânări. În biserică domnea liniştea şi calmul verii.

Intrară şi remarcară alte două persoane care se închideau acolo în tăcere.

Paşii lor alungară somnul lăcaşului. Ei pătrunseră spre altar. Priviră cu atenţie pereţii împodobiţi cu picturi şi icoanele vechi, încă descifrabile în penumbră, şi cele două vitralii reprezentând scene biblice, lucrate cu

măieestrie. O uşoară mişcare trădă prezenţa preotului care, observându-şi oaspeţii, le ieşi în întâmpinare.

--Bine aţi venit !

--Bună ziua, părinte !

--Mi-a spus maica Maria că m-aţi căutat şi ieri. Eram însă plecat, căci bucuriile, ca şi necazurile, nu ne vin întotdeauna când suntem pregătiţi a le primi. Cu ce vă pot fi de folos?

--E deosebită biserica aceasta, părinte. Am putut observa, cât ne-am învârtit pe aici, picturi de mare valoare.

--E adevărat ceea ce spui. Deşi e mică, şi cea mai mare parte a ei e construită din lemn,totuşi reprezintă o valoare. Să nu uităm că a fost ridicată în vremi de restrişte. Legendele spun că încă de pe vremea tătarilor, eu cred că de pe vremea turcilor, care oricum sunt mai apropiaţi de zilele noastre. Fapt este că, năpăstuiţii şi obidiţii îşi găseau aici liniştea sufletească şi odihna, ceea ce nu era puţin lucru. Acum lumea îi mai trece pragul duminica şi poate nici atunci, dar noi am rămas aceiaşi slujitori credincioşi şi ne facem datoria în fiecare zi. Cu ce vă pot fi de folos ? Am auzit că veniţi de departe, chiar din Bucureşti...

--E adevărat. Ar trebui însă adăugat că am fost cucerriţi încă din prima zi de legendele şi frumuseţile Mehedinţilor, de farmecul monumentelor

create de dibăcia naturii la Ponore. Cu greu se poate imagina un loc unde să existe o mai mare risipă de bogăţie şi fantezie ca aici. Noi stăm în gazdă la nea Traian, care a fost prieten cu tata şi cu care am păstrrat relaţii foarte strânse timp dee peste douăzeci de ani. Eu am mai fost pe aici în câteva rânduri, dar n-am stat niciodată mai mult de două sau trei zile. De ce v-am căutat cu atâta insistenţă ? Am vrea să ştim dacă este adevărat că aveţi nişte documente cu privire la o zi mai ciudată, în care se spune că ar fi apărut pe cer mai mulţi sori… De asemenea, am vrea să ştim câte ceva despre haiducul Flinteş şi despre testamentul său.

--Aţi nimerit bine, copiii mei. Am tot felul de hârtii care descriu acele eevenimente ce au tulburat atât de tare pe oamenii de pe aici. Au trecut peste o sută cinzeci de ani şi ei tot nu au uitat acele zile… Atâta doar că trebuie căutate. Azi le vreţi ?

--Cât mai repede cu putinţă.

--Bine… Va trebui să aşteptaţi o vreme. Mă duc chiar acum să le caut prin arhivă,prin lăzile şi cuferele mele cu acrieri vechi.

--Nu ne mişcăm de aici.

--Ba da. Ia poftiţi voi niţeluş afară.

Soarele era prea strălucitor când trecură de la întunericul bisericii la lumina zilei şi pierdură câteva clipe până se reobişnuiră cu el.

--O să vă aşteptăm pe băncuţa aceasta, la umbră, până o să le găsiţi.

--Ba, mai bine vă duceţi voi la casa aceia cu gard verde. Vedeţi ? Colo jos lângă fântână !

Sfinţia Sa îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi începu să strige:

--Maică Maria ! Maică Maria!

Puţin după aceea se ivi din casă o bătrânică, pe care tinerii o recunoscură uşor.

--Marie, vezi că-ţi vin musafirii din Bucureşti . Fii bună şi ospătează-I cu nişte faguri.

--Prea bine, sfinţia ta. Să vină !

Puteau reefuza o assemenea invitaţie ! Se porniră să coboare cu iuţeală prin livada de meri şi pruni, în timp ce preotul dispăru iar în întunericul lăcaşului.

Binefăcătorul elixir al cărui gust minunat îi farmecă pe oamenii de toate vârstele fu savurat cu toată plăcerea. Singurul lor regret fu că preotul apăru prea repede cu vechile documente. Repede e un fel de a spune, căci nici nu-şi dăduseră seama când se scurse ceasul în care gazda lor se zbătuse să găsească cele căutate.

--Se pare că asta este ceea ce căutaţi voi.

--Pagini îngălbenite de timp…

--Sslove greceşti ! O să ne fie greu să înţelegem.

--E scris în greceşte. Dar nu e nimic, cineva ne-a lăsat o traducere cu litere romane.

--Şi tesstamentul lui Flinteş ?

--Iată-l !

Un petec de hârtie împăturită şi îngălbenită, purtând un sigiliul în josul paginii, trecu din mâna preotului în cea lui Victor. Acesta îl luă cu grijă şi îl apropie încet de ochii săi. În jurul lui, împingându-se unii în alţii, mânaţi de o vie curriozitate, ceeilalţi căutau un locşor cât mai bun de unde să poată privi literele ce le jucau în faţa ochilor. Bănuind însă că nu toţi vor reuşi acest lucru, Victor începu să citească, cu vocea uşor tremurând de emoţie:

--<<Am scris acestea, eu, Ion de la Deal, numit şi Flinteş haiducul, la cincizeci de ani de viaţă, în ziua a treisprezecea a lui Cuptor, anul Domnului una mie opt sute douăzeci şi patru şi numai în această zi.

"De pe la şapte ani în altar am tras cu plumbi, de aceea oamenii Flinteş m-au numit. În dreapta ţineam zece cuţite şi doi paşi de făceam către el, turcul fugea mâncând pământul. Să te faci apărrătorul nevoiaşilor mai apoi mi-am zis: încă zece ani înainte de azi pâine şi adăpost de la mine ei vor avea, ca pe vremea domnului Tudor. Priveşte mereu spre boieri şi de apus

niciodată mânia n-o să-ţi apună când le vei vedea bogăţiile, necinstea şi cruzimea.

Dealul cu înaltul munte m-au adăpostit, s-au strâns atâţia oameni credincioşi, pe care n-o să-I uit, să lupte alături de mine. Vor mai întâlni ei turcul şi în lipsa mea, de aceea nimeni nu voi să mă jelească din cei ce rămân. Faţa ta, Doamne, acolo sus, către ei întoarsă să rămână şi după ce n-oi mai fi. Caută de piatră,fir şi ţeavă rotundă de flintă să-I aperi.

Fără bani voi pieri. Comoara adevărată nu e aurul, ci e în inima omului ascunsă şi deşi am fost lipsit de bani, am fost bogat.

Pământ sântem, de aceea vântul în patru colţuri ale lumii ne va spulbera. Ori satul sufletului meu în lume de sfârşit s-a apropiat de aceea cu bucurie voi să mă ridic spre cei drepţi. Amin."

O linişte apăsătoare se lăsă peste cei prezenţi. Clipe în şir cuvintele le ţiuiau în urechi, erau când mai sonore, când mai lipsite de forţă, reveneau şi trrezeau ecouri în fiinţa fiecăruia. Liniştea fu gonită mai apoi de Gelu:

--Frumos testament, părinte.

--Ei, copii mei, Flinteş era un om deosebit. Cu totul deeosebit. A dăruit atâtea săracilor şi bisericii, încât n-a mai păstrat aproape nimic pentru el.

--Oare acesta este textul original ?

--De acum peste o sută şi cincizeci de ani ? Nu, de bună seamă că nu. Înaintaşul meu, preotul Vasile Dragomir l-a scris, cu aproape o jumătete de secol în urmă, după ce originalul, care n-a mai rezistat. L-a copiat însă cuvânt cu cuvânt, de aceea e identic.

--Atunci de ce circulă legenda aceea despre comoara haiducului ? El însuşi spune:”Fără bani voi pieri”. Oamenii nu ştiu oare să citească ?

--Ei, ce să le faci. Oamenii o ţin pe a lor, nu poţi să-I convingi. Câţi n-au citit cu ochii lor hârtia aceasta şi crezi că s-a schimbat ceva ? Pe de altă parte, legenda e destul de frumoasă şi e păcat s-o stricăm. Să-I lăsăm deci să creadă ceea ce le place mai mult.

--Am remarcat şi această frumoasă exprrimare:”Comoara adevărată nu e aurul, ci e în inima omului ascunsă…”

--Flinteş era un om de suflet. Nu e de mirare deci că el nu-I aprecia pe cei din jur după bogăţie şi putere, ci după ceia ce citea în adâncul lor. Sufletul lui a fost deschis şi marre, de aceea cerul I-a ajutat întotdeauna şi cei răi nu l-au putut înfrânge niciodată.

--De bună seamă că a făcut parte din oastea lui Tudor Vladimirescu.

--De marele Vladimirescu pomeneşte şi în testament, când spune despre “domnul Tudor”. Abia după ce aceasta a fost învins prin ticăloşie cu

inima rănită, Ion de la deal s-a aşezat iar în părţile noastre şi a reînceeput a haiduci.

--Nu vă supăraţi, părinte, dacă vom copia textul în întregime ? Ne gândim că poate mai are unele ascunse.

--Cum vreţi, copiii mei. De găsit ceva în plus n-a mai găsit însă nimeni din zecile, poate sutele de oameni care l-au citit. De altfel nici nu cred că ar putea fi ceva ascuns, căci haiducul nostru era un om deschis, care se gândea şi spunea.

--Aţi putea să ne arătaţi atunci şi celelalte hârtii vechi ce poveestesc despre ziua în care au apărut trei sori ?

--Desigur. Aşa cum v-am spus, e vorba tot de o copie. Originalul era scris nu numai cu slove greceşti, darr chiar în limba fanarioţilor. Înaintaşul meu, preotul Ioan Lungu, copiindu-l, a făcut unele calcule, ţinând cont de numele celui ce scrisese originalul şi de perioada când îi aparţinuse parohia. Astfel, el l-a dat cu anul 1822. Iată-l!

Le întinse documentul mâncat de timp, pe care tinerii îşi aruncară cu lăcomie privirile:

"În ziua de Sfânta Marie, pe la vremea prânzului, s-au arătat deasupra noastră trei sori,unul mai strălucitor ca altul. Şi doi dintre ei în scurtă vreme au început a se mişca şi a se urmări pe cer până s-au prefăcut în două roate

de foc, una roşie şi una galbenă. Şi tuna şi fulgera deşi nu era nici un nor şi oamenii s-au ascuns cu groază în case şi sub pământ, iar ploaaia de foc s-a pornit după aceea.

Până la urmă roata roşie a dispărut şi cea galbenă s-a apropiat de sat. Din ea a coborât pe pământ însuşi Sfântul Petru, în haine strălucitoare, oprindu-se lângă biserică. Nimeni nu a îndrăznit ănsă să se apropie de el, nici popa, nici vreun alt sătean de frunte, decât Mihai Nebunul, de era şi dascăl.

Şi lui I-a vorbit Sfântul Petru şi I-a dat capul de cal ca să se apere de diavol de câte ori acesta va veni. De-l va strânge cu palma, pe duşman, Dumnezeu îl va trăsni. Nici de fulger ori de foc nu avea a se teme. Şi de va privi prin el către soare, lumea celor sfinţi o va vedea. Numai să nu-I mişte mărgelele de la gât, căci…”

Textul se închidea aici. Tinerii îi citiră pe nerăsuflate de două-trei ori şi abia apoi se hotărâră să mai vorbească.

--Valoroaase documente mai aveţi în această biseerică ! Citindu-le, ne dăm seama cât de trainic e încă trecutul milenarului nostru popor.

--Şi cum, părinte, nu aţi arătat aceste hârtii nici unui istoric adevărat ?

--Am vrut să le arătăm cuiva important de la Bucureşti, numai că ni s-a râs în nas după aceea.

--Nu-mi vine să cred. N-a vrut nimeni să le studieze ?

--Poate nu am ales noi omul potrivit…

--Noroc de aceste legende rămase vii în inimile locuitorilor de aici !

--Cine însă ne-ar fi crezut numai după vorbe ?

--Cine o să-I creadă chiar după ce va citi aceste documente,Gelule? Le putea scrie oricine… Poate că a fost, poate că n-a fost adevărat ceea cer se povesteşte în ele.

--Ai dreptate, Alina. Atâta doar că până nu facii foc, nu iese fum. Şi apoi ce interes avea cel ce le-a scris să povestească asermenea lucruri uimitoare ?

--Poate pe aceela de a face să crească credinţa în biserică.

--Nu cred. Cine ştia pe atunci ssă citească ? Foarte puţini. Apoi se fac referiri la lucruri văzute de toată lumea, cum ar fi fulgerele şi trăsnetele iscate din senin sau ploaia de foc de care oamenii s-au ascuns în case şi sub pământ,lucruri foarte ciudate.

5,

Deşi reveeniseră în casa lui nea Traian de mai mult de o oră, tinerii nu puteau discuta despre altceva decât ceea ce le înflăcărase imaginaţia cu puţin timp în urmă, respectiv cele două vechi documente ale căror taine se amplificau odată cu seara care se cobora asupră-le.

--S-ar putea spune că am avut noroc, zise Gelu.

--Iar că preotul ne-a ajutat foarte mult. DE altfel, are multă grrijă de hârtiile acelea.

--Sunt importante pentru parohia sa. Poate la fel de importante ca icoanele pictate de Tătărăscu…

--Totul devine însă foarte ciudat dacă într-adevărr legendarul Flinteş a murit sărac. De unde provin atunci cei doi bani de aur pe care I-am găsit în peşteră ? Să ne aflăm oare pe o pistă falsă ? întreabă Gelu .

--E cazul să anunţăm poliţia, fu concluzia Alinei.

--De ce vă grăbiţi ? interveni Victor. Ne aflăm abia la începutul cercetărilor noastre…

--Noi totuşi suntem geologi şi nu detectivi, comentă Cristina.

--Şi credeţi că poliţia ar face mare lucru ? Cu birocraţia care e acolo ar pasa hârtiile de la unul la altul fără nici un rezultat…

--Ai dreptate, Victore.

--Totuşi au aparatură, oameni, comentă Alina.

--Dar nu şi tragerea de inimă pe care o avem noi ! încheie Victor discuţia.

--Mai există o problemă, făcu Gelu gânditor. Am putea să devenim ridicoli în faţa lor cerând o anchetă pentru numai două monede de aur. Apoi, dacă se vor deeplasaa acolo, vor lucra neglijent şi vor distruge tot ce a mai rămas întreg după cutremur… Ia mai citeşte o dată testamentul ! Trebuie să existe un indiciu, o cale care să ducă undevaa, spre o altă concluzie decât cea pe care am desprins-o până acum.

Încă o dată ? Îl mai citise de cel puţin trei ori…Victor îl ştia aproape pe dinafară.

<<Am scris acestea eu, Ion de la Deal, numit şi Flinteş haiducul, la cincizeci de ani de viaţă, în ziua a treisprezecea a lui Cuptor, anul Domnului una mie opt sute douăzeci şi patru şi numai în această zi.

"De pe la şapte ani în altar am tras cu plumbi, de aceea oamenii Flinteş m-au numit. În dreapta ţineam zece cuţite şi doi paşi de făceam către el, turcul fugea de mânca pământul. Să te faci apărătorul nevoiaşilor apoi mi-am zis. Încă zece ani înainte de azi, pâine şi adăpost de la mine or avea, ca pe vremea domnului Tudor.Priveşte mereu spre boieri şi de apus mânia n-o să-ţi apună când le vei vedea bogăţia, necinstea şi minciuna.

Dealul cu înaltul munte m-au adăpostit, s-au strâns atâţia oameni credincioşi, pe care n-o să-I uit, să lupte alături de mine. Vor mai întâlni ei turcul şi în lipsa mea, de aceea nimeni nu voi să mă jelească din cei ce rămân.Faţa ta, Doamne, acolo, sus, către ei întoarsă să rămână şi după ce n-oi mai fi. Caută de piatră, fier şi ţeavă rotundă de flintă să-I aperi.

Fără bani voi pieri. Comoara adevărată nu e aurul, ci e în inima omului ascunsă, iar eu astfel am fost bogat.

Pământ suntem, de aceea vântul în patru colţuri ale lumii ne va spulbera. Ori statul sufletului meu în lume de sfârşit s-a apropiat, de aceea cu bucurie voi să mă ridicspre cei drepţi. Amin”>>

--Prima întrebare care se pune este dacă avem în faţa ochilor adevăratul testament. Dintr-un motiv sau altul, cineva l-o fi înlocuit cu unul parţial sau total schimbat.

--Să presupunem că am avea adevăratul document. Ce ne spune el ? Nimic deosebit.

--Ba da. Ne spune clar că Fildeş nu a avut nici o comoară.

--Atunci de ce a mai lăsat un testament ?

--Aşa se obişnuia probabil în acea vreme. Orice om important lăsa o hârtie în urma sa în care spunea măcar cele mai importante lucruri pe care lee-a realizat în viaţă. Un fel de bilanţ, dacă vreţi…

--Poate. Eu însă cred altceva. Am impresia că textul ăsta ascunde ceva…

--Ce să ascundă ? E destul de clar, nu ? Exceptând anumite fraze, care sunt mai încâlcite, lucru normal de altfel pentru epoca în care au fost scrise, când reegulele gramaticale erau mai puţin exigente.

--Şi totuşi…

--Totuşi cei doi bănuţi de aur pe care I-am găsit ne contrazic. Intuiţia îmi spune că haiducul ne-a lăsat mai mult decât ceea ce citim acum.

--Să mai existe un document ?

--S-ar putea să fie o hârtiuţă care s-a pierdut sau a fost ascunsă şi care să conţină cheia adevăratului sens al acestui testament.

--Devii prea misterios, Gelule. La fel de bine s-ar putea ca banii găsiţi să nu aibă nici o leegătură cu Fliinteş.

--Dar dacă Gelu are dreptatee şi avem în faţă un text cifrat ? făcu gânditor Victor. Deşi documentul e atât de clar, de ce ar fi exclus, la urma urmelor, acest lucru ? Şi,dacă un om care nu avea totuşi cunoştinţe deosebite, a reuşit să cifreze textul, oare noi nu vom fi în stare să găsim calea prin caree să ne facem accesibil mesajul ce ne-a fost lăsat ?

--Dacă am găsit cheia…

-Ia să vedem ! Primul pas ar fi să sărim câte un rând sau două… Aşa… Nu iese nimic, îşi dădu seama Gelu necăjit.

--Poate sărind trei rânduri, îşi spuse părerea Cristina.

--Ştii că ar putea deveni interesant ? se apropie şi Alina de hârtiuţa pe care Victor copiase documentul.

Oricum încercară însă această metodă, nu ajunseră la nici un rezultat, astfel încât fură nevoiţi să o abandoneze.

--Ar putea fi vorba de altceva aici, le zise Gelu. Să căutăm cuvântul care se repetă de cele mai multe ori. Am putea apoi să le aliniem în ordinea frecvenţei cu care apar în text.

--E totuşi o regulă destul de complicată, observă Alina.

Nici de astă dată nu obţinură un rezultat mai bun, nereuşind să construiască fraze coerente.

--Rămân la părerea mea. Trebuie să existe pe undeva un alt document, de aceea, până nu-l vom găsi, încercările noastre vor fi zadarnice.

--Ascultaţi această frază:"Comoara adevărată nu e aurul, ci e în inima omului ascunsă, iar eu astfel am fost bogat. "Ce aţi spune dacă am scrie "Omului" şi am căuta o stâncă sau izvor purtând respectivul nume ? Am avea astfel o indicaţie clară asupra locului unde se află comoara, nu ?

--Ai o fantezie prea clocotitoare, Gelule. În locul vostru, eu m-aş uita la ceea ce m-a frapat de prima oară.

--Nu te înţeleg.

--De ce toate frazele sunt atât de lungi, cu excepţia uneia singure ?

--Nici n-am observat asta…

--Priviţi cu atenţie ! Doar aceasta are un număr relativ restrâns de cuvinte:"Fără bani voi pieri. "Ce o vrea să însemne ?

--Pe noi ne întrebi ? Am crezut că ai şi pătruns-o…

--Să ne gândim toţi la acest aspect.

--Ai lansa o ipoteză interesantă, Cristina. Dacă vei rezolva problema, înseamnă că meriţi tot respectul nostru şi ceva în plus.

--Trebuie să recunoaştem un lucru. Chiar dacă Flinteş nu avea cunoştinţe prea bogate, spiritul său viu şi inventiv a reuşit să ne încurce. Nu doar pe noi, ci pe toţi cei care I-au citit testamentul până acum.

-Dacă nu există nici un cifru şi noi avem în faţa ochilor textul adevărat? Întâmplarea a făcut să dăm peste un tezaur pe care vrem să I-l atribuim cu orice preţ. Bietul om, dacă ar şti câte I se pun în cont după o sută şi cinzeci de ani de când a închis ochii !

--Dacă n-o fi totuşi străin de toate acestea ?

--Să revenim la propoziţia noastră. Alina are dreptate, e singura diferită de celelalte.

--“Fără bani voi pieri”,”Fără bani voi pieri”,la-la-la, începu să fredoneze Victor.

Nu-l luară însă în seamă . Încruntată, Alina îşi termină de făcut socotelile:

--Literele apar astfel: I de patru ori, ă de două ori, r de două ori, f, b, a , n, v, o, p, şi e câte o dată. Ce poate să însemne ?

--Să încercăm o anagramare, propuse Gelu. Am putea construi astfel o frază mai deosebită…

--Iată prima variantă, le zise Cristina. Ar suna cam aşa:”nevoia fir…” Mai departe nu mai merge,rămân numai consoane, constată ea dezamăgită.

--Eu zic astfel:”Anii fără voie bir…” Nu e bine nici aşa…

--Mai poate fi:”Fără voie banii…”

--Într-adevăr, astfel înşiruite, cuvintele capătă sens.

--Ce-ar fi să luăm în considerare şi cuvântul”amin” cu care se încheie testamentul ? Şi el apare izolat, neavând nici o legătură cu celelalte fraze.

--Ideea nu e rea. Obţinem următoarea componenţă a literelor:I de cinci ori, n, r, ă, a, de câte două ori, restul câte o dată. Am putea fixa cifrul 1,2,5.

Să-l aplicîm frazelor. Obţinem:”de pe ani… în altar cu… plumbi, de Flinteş…” N-am făcut nimic, oftă ea.

--Să le anagramăm!”Banii ar fi prin voia mea…”, citi Gelu, după câteva momente de gândire, concentrat. Cred că este cea mai interesantă frază pe care am obţinut-o până acum. Evident, l-am considerat pe ă tot a “. Banii ar fi tot prin voia mea…”

--Unde ?

--Aici se încheie mesajul…

--Halal mesaj ! puse sare pe rană Victor, continuînd să fredoneze melodia ce avea drept text cuvintele haiducului.

--Gelu a găsit ceva foarte apropiat de cea ce căutăm. Păcat că nu are un sfârşit pe mă sură.

--Arr mai putea fi: “Mai bine anii răi…”

--Care ani?

--Cei răi. Altceva nu mai iese.

--Trebuie să întelegem mai bine sensul cuvinelor tale. Ar putea fi vorba despre 1823 şi 1824,anii de după înfrângerea lui Tudor.

--Devine foarte interesant. Am putea zice chiar că am găsit o cheie. Ar fi 1-2-3-8 şi1-2-4-8. Să revenim la text şi să selecţionăm cuvintele în această succesiune. Prima frază este:”De pe la şapte ani în altar am tras cu

plumbi, de aceea oamenii Flinteş m-au numit. “Ceiese ?”De pe la am”…”Tras cu de m-…”

--Nu e biine! Să considerăm că 1 înseamnă începutul unei noi fraze, primul cuvânt după punct. Găsim astfel: “În dreapta zece paşi”.

De această dată împietriră toţi o clipă.

--Uimitor! Murmură mai apoi Cristina.

--Acum chiar ai nimerit-o, Gelule, făcu tulburat până şi Victor, oprindu-se din cântat. “În dreapta zece paşi…”

--E prima indicaţie incontestabilă ! Să recapitulăm… Prima oară găsim:”tras cu de m-“. Apoi”În dreapta zece paşi” Sensul e clar. Urmează:” Să te faci apărătorul nevoiaşilor mai apoi mi-a zis. “Aplicând1-2-3-8 găsim:”să te faci mi-“. Iar o ciudăţenie,se posomorî Cristina.

--Nu-I nimic, suntem pe drumul cel bun, îi strigă Victor. E limpede ca lumina zilei că textul e cifrat. Folosind în continuare 1-2-4-8 rezultă:”Încă zece înainte şi…”

--Fantastic! Abia pot să cred. Sensul cuvintelor este foarte clar !

Cristina, obosită de concentrarea de până atunci şi de descoperirea ce se anunţa, simşi că o lasă puterile şi căzu pe un scaun.

--Nu mai există nici o umbră de îndoială! Flinteş a fost tare iscusit ! Ah, bătrânul tâlhar ! A rămas nemuritor până în zilele noastre, se entuziasmă Victor.

--De aici mai putem trage o concluzie şi anume că va trebui să alegem un alt "rău". Ar putea fi 1821, cel al morţii lui Tudor.

--E o corelare perfeectă! "Anii răi" sunt cei în care un om important a murit. Eşti mare, mare de tot, Gelule ! Totul se leagă… În 1824 se stinge Flinteş, în1821 este ucis Vladimirescu.

--Pare perfect din punct de vedere logic, dar să vedem ce vom obţine. Vom aplica 1-2-8, căci 1 se repetă şi găsim din frazele anterioare următoarea înşiruire de cuvinte:"de pe am…şi să te mi-". Tot ceva fără sens…

Entuziasmul lor se mai domoli.

--Ce număr am mai putea alege atunci ? se încruntă Victor. Totul părea atât de logic…

--Se vede că logica lui Flinteş era alta. An rău… Oare ce evenimente sângeroase s-au mai petrecut în Ţara Românească înainte de 1824, când Flinteş a închis ochii ?

--Nu cumva e vorba de anul în care s-a născut ? Cum viaţa I-a fost destul de grea, el putea să-l considere drept "rău."

--N-ar fi exclus să ai dreptate, Cristina.Conform celor scrise în testament, e vorba de 1774. Avem astfel o nouă variantă, 1-4-7.

--Să cercetăm frazele…”de şapte altar”…”să aparătorul apoi” … Deci nimic demn de a fi consemnat, din păcate…

--Să lăsăm deocamdată celălalt “ an rău” şi să completăm textul cu cel găsit anterior. Vom lua frazele corespunzătoare: “

“Dealul cu înaltul munte m-au adăpostit, s-au strâns atâţia oameni credincioşi, pe care n-o să-I uit… Faţa ta, Doamne, acolo, sus, către ei întoarsă să rămână… Comoara adevărată nu e aurul, ci e în inima omului ascunsă… Ori statul sufletului meu în lume de sfârşit s-a apropiat, de aceea cu bucurie voi să mă ridic spre cei drepţi.”

-Acum linişte, să ne concentrăm.

De parcă mai era nevoie ! textul parcă îi hipnotizase, într-atât de ficşi le erau ochii aţintiţi asupra acestuia.

-Obţinem, începu Victor cu vocea uşor tremurând de emoţie,următoarele:”dealul cu munte s,”,”faţa ta acolo întoarsă”, “comoara adevărată e în”,”ori statul meu sfârşit”. Tulburător! E vorba de o comoară… Cea adevărată…

--Da, da… După mai mult de un secol şi jumătate taina hiducului începe să se dezvăluie. Adevărul iese încet la lumină…

--Iată ce am obţinut până acum, le zise Alina, care-şi notase cu atenţie întregul text. “În dreapta zece paşi… încă zece înainte şi… dealul cu munte s-… faţa ta acolo întoarsă … comoara adevărată e în… ori statul meu sfârşit”.

--Suntem în faţa unei descoperiri epocale ! Ar trebui să primim premiul Nobel pentru ingeniozitate !

--Aici ai nimerit-o. Până acum ne cântai să ne spargi timpanele şi acum sari în sus mai tare ca un sportiv de performanţă.

--Numai cine nu munceşte nu greşeşte.

--Am greşit-o şi noi. E drept, am descoperit câteva exprimări foarte, foarte tentente, dar şi câteva caree par nişte prostii. Spre exemplu.” dealul cu munte s-“ şi “ ori statul meu sfârşit”. Dacă voi găsiţi vreun sens acestor două fragmente, eu mă fac popă.

--Ce-aş râde să-l văd pe Gelu cu anteriu şi patrafir ! Îţi promit că o să te ajut să ajungi ceea ce doreşti !

--Eu propun să mâncăm ceva bun, căci mi s-a făcut o foame teribilă de când ne ocupăm de descifrarea testamentului. Cum suntem aproape de o descoperire nemaipomenită, vă propun o scurtă pauză ca să mai prindem puteri.

--E o idee excelentă, aprobă Gelu. După o masă bună, ideile ne vor veni cu uşurinţă. Mai avem puţin şi vom da gata secretul acestui vulpoi bătrân care a fost Flinteş.

--Nici nu e de mirare că nu l-a putut prinde potera atâţia ani. Legenda spune că era protejat de puteri supranaturale,dar reiese tot mai clar că era un om excepţional dotat, cu o inteligenţă şi un spirit deosebit de inventiv. Un astfel de om era greu de prins, cu atât mai mult cu cât cunoştea foarte bine locurile pe unde se ascundea.

Teatrul luptei fu deci părăsit temporar pentru a gusta, în tindă, bunătăţile aduse de gazde. Bătrânului nu I-au suflat o vorbă despre lucrurile tulburătoare pe care le aflaseră. Trebuiau să păstreze secretul cel mai adânc asupra cercetărilor făcute…

Când revenirä la preocuparea lor, aveau, într-adevăr, mai multă fantezie decât în momentul în care o întrerrupseseră, fie şi pentru simplul motiv că gazda îşi cinstise oaspeţii cu un minunat vin roşu, care stimulează activitatea creatoare. Se părea că nimic nu avea să le stea în cale, cu atât mai puţin un moşneag de haiduc. Totuşi, Flinteş se încăpăţină şi nu se dădu bătut. Îi prinse ora două dimineaţa încercând zeci de variante de cifru, mulţi “ ani răi” dintre 1774 şi 1824, când trăise vestitul Ion de la Deal, dar în zadar…

6.

Alerga îngrozit spre vale. Cerul era întunecat, pomii îl prindeau de haine cu crengile lor lungi, îl zgâriau… Fugea. În spatele său umbraa aceea hidoasă, uriaşă, venea greoaie, fără ca vreun obstacol să-I frâneze cursa.

Picioarele îi deveneau tot mai grele…Se împiedică şi se rostogoli până în fundul văii. Se izbi de crengile uscate, căzute pe jos, şi de pietre. Simţi o lovitură puternică în tâmplă. Era, fără îndoială,o piatra colţuroasă cu care venise în contact.

Rămase jos câteva clipe. Braţele îi tremurau. Nu avea puterea să se ridice. Unde era monstrul acela care.l urmărea ? Unde ? Gâtul îi era înţepenit, nu avea cum să se întoarcă şi să privească în urma lui…

Dealurile din jur se contopiseră între ele formând un zid înalt şi inaccesibil. Nu mai putea merge decât înaintea sa, iar acolo…

Cu mari eforturi se ridică. În faţa I se deschisea gura întunecoasă a peşterii, rânjând hidos.

"În dreapta zece paşi… încă zece înainte şi…"

Prin obscuritatea ce domnea acolo văzu siluietele celorlalţi şi îi recunoscu. Victor mergea primul. Îi auzi vocea: unu, doi, trei, patru". Staalactitele dansau în jurul lor…

Porniră apoi printr-o galerie îngustă şi întortocheată. Lămpile lor străluceau ciudat, pereţii aruncau umbre de multe ori înfiorătoare.

Se auzi un ţipăt şi Alina dispăru dintre ei. Unde ? Nimeni nu putea şti… Porniră încet mai departe. El era ultimul.

Ieşiră din galerie şi nimeriră într-o sală uriaşă. În faţa lor se vedea o piatră neagră, de înălţimea unui om, în formă de cruce. Pardoseala era de marmură. Literele încrustate erau perfecte. "Aici zace haiducul Flinteş, doborât de ani. A trăit între 1774-1824".

--Am ajuns, şopti Gelu.

--Unde e Victor ? se înfioră Cristina.

--Victor a plecat. N-o să-l mai vedem. Să nu mai vorbim de el.

--De ce ?

--Iată comoara. Ne aşteaptă… E dincolo de crucea neagră. Gelu o atinse. În pardoseala de marmură se deschise o firidă dreptunghiulară dincolo de care nişte scări duceau în inima pământului.

--Un mormânt, şopti.

--Vino ! îi făcu semn Cristina. Flinteş ne aşteaptă.

--Nu ! Nu cobor în mormânt, se îngrozi el.

--Vino ! Flinteş ne aşteaptă…

Începu să coboare încet treptele spre întunericul etern.

--Nu ! ţipă el. Nu te duce !

Un râs ciudat invadă sala. Cristina dispăru sub aripa morţii.

--Nu !

Ţipătul lui trezi ecouri de o intensitate deosebită. Sala uriaşă începu să se clatine. Totul începu a se mişca, a se rostogoli, a se undui.

Se trezi brusc. Fruntea îi era scăldată în sudoare. Prin micul geam al camerei, soarele sângeriu începea să se ivească. Bătălile inimii îi reveneau la normal.

Trebuia să fie patru dimineaţa. Aruncă o privire în jur. Fiecare adormise pe unde putuse. Alina, îmbrăcată, era întinsă pe celălalt pat, lângă Cristina,care stătea pe o margine, cât pe ce să cadă.

La masă, cu fruntea căzută pe braţe, sforăia Victor. Probabil că nici nu-şi dăduse seama când adormise. Înaintea lui stăteau întinse foile albe de hârtie.

X X X

Când se treziră toţi, era trecut de ora zece. Soarele, vesel, le dădea bineţe din înalt.

Pe masa din prispă, o bucată bună de brânză de oaie, o oală cu lapte şi o strachină cu mămăligă, din păcate rece, îi aşteptau. Abia se spălară şi se pieptănară, că Victor şi începu:

Trebuie să o luăm de la capăt. Nu pot avea linişte până nu descifrăm mesajul.

--Avem tot timpul . Mai întâi să ne aşezăm la masă şi să înfruntăm cu vijelie bunătăţile astea. Apoi…

--Apoi o să facem o excursie frumoasă, propuse Cristina. O să ne gândim la textul nostru faimos pe drum.

--E o idee foarte bună, aderă Gelu cu entuziasm la propunerea fetei.

--Ba nu-mi convine de loc, făcu Victor supărat. În loc să stăm ca oamenii şi să ne concentrăm cu atenţie asupra cuvintelor, voi vreţi să ne pierdem vremea pe drumuri.

--Nu ai de ales, dragul meu. Suntem trei contra unu, deci trebuie să te supui.

--Unde vom merge azi ?

--Vă propun o rută foarte frumoasă: Ponoare-Gărdăneasa, trecând prin Cornet.

--Ei, nu sună chiar urât, încearcă Alina să-l consoleze pe Victor.

--Credeţi că eu am timp de mâncare sau de plimbări ? Toată noaptea m-am frământat şi m-am gândit că ar mai putea exista încă două modalităţi de completare a cifrului nostru.

--Mai curând ai visat…

--Visat, gândit, tot aia e. Prima încercare ar trebui să o facem aplicând peste tot 1-2-4-8. Adu testamentul haiducului, Alina. Aşa. Ia să vedem ce ne iese. "De la şapte am…în dreapta zece paşi… să te apărătorul mi-"… E clar nu merge.

--Hai, linişteşte-te ,Victore, îl consolă Cristina. După ce o să bei o cană din laptele ăsta gros şi bun...

--Nimic. Nu mă las până nu rezolv problema tâlharului de Flinteş. Auzi, să-mi strice el odihna nopţii ! Trebuie să-l dobor !

--Dacă nu mănânci, nu ai putere să faci ac est lucru, îl necăji Gelu.

--Mai bine ascultaţi-mă cu atenţie ! Se pare că am pornit pe o pistă falsă . Am încercat azi noapte peste douăzeci de variante şi n-am obţinut nimic.

--Mai avem de folosit încă vreo douăzeci. Nu se poate până la urmă trebuie să iasă ! Vom lua fiecare an al vieţii lui Fildeş şi până la urmă vom găsi ceea ce căutăm.

--Poate vom ajunge la vreun rezultat. Deocamdată mi-a venit altă idee. Vă mai amintiţi ? I se repetă de cinci ori, n. r. ă, a de două ori şi restul literelor o singură dată în fragmentul selecţionat de noi din text. Dacă nu facem diferenţa între ă şi a putem obţine cifrul 1, 2, 4, 5. Oare ce rezultă dacă-l vom aplica în textul original ?

--Tu ar trebui să ne spui.

--O să vă spun. “De pe şapte ani… în dreapta zece cuţite…să te apărătorul nevoiaşilor...”

--Bine, poţi să te opreşti.

--Da, făcu abătut Victor. A picat şi posibilitatea asta.

--Dacă însă,propuse Alina, cuvintele nu trebuie puse în aceeaşi ordine în care le selectăm din testament ? Dacă trebuie o nouă anagramare, de data aceasta la nivelul lor şi nu al literelor ?

--Nu sună rău întrebarea ta. Ia să vedem !

Curând însă,fură nevoiţi să abandoneze. Obţineau zeci de variante, cu sau fără sens, zeci de indicaţii dintre cele mai felurite. Ce garanţie mai prezentau însă ele ? Aproape nici una.

Era nevoie de gură de aer curat şi aşa ceva nu le putea oferi decât excursia pe care şi-o propuseseră. Iată-I aşadar plecând la drum, cu aparatul de fotografiat la gât. Doar aveau atâtea de văzut ! Munţii se uneau cu cerul undeva, la capătul lumii. Din ei izvora lumea dealurilor, de toate mărimile şi formele, aşezate unele peste altele, cât vedeai cu ochii. Cele mai mult erau acoperite de pădurea deasă şi verde, care, chiar şi în ultimul sfert al celui de-al douăzecelea secol, forma încă un univers aparte, supus propriilor sale legi.

Aşezările se vedeau în depărtare, risipite şi rare, trădând prezenţa omului în acel peisaj de o sălbăticie şi o frumuseţe cu totul aparte.

Cornetul era alcătuit din câteva culmi deluroase acoperite cu pietre şi stânci, într-atât de dese încât iarba cu greu mai avea loc să apară. Prin găurile ce puteau fi depistate de un ochi ager ieşeau tulpinele măcieşilor, coarnelor sau îşi făcea culcuşul vreun şarpe. Gelu se ţinuse de cuvânt şi, aşa cum promisese, întâlniră câţiva aluni în drumul lor. Cel mai mult îi fascinau însă formele felurite ale stâncilor ce aveau înălţimi de la câţiva centimetri până la câţiva metri. Una părea a fi un falnic armăsar, alta un om gânditor, alta un adevărat castel. Fiind speologi, nu puteau compara ţinutul decât cu o peşteră uriaşă, al cărui tavan era însuşi bolta cerească.

Drumul spre Gărdăneasa ţinu mai mult de o oră, timp în care putură să admire frumuseţea şi măreţia locurilor, nu însă fără a fi tulburaţi de mormăielile pe care Victor le îndruga fără răgaz, rezultatul variantelor pe care le încerca. Satul avea o lungime de aproape doi kilometri şi era alcătuit din case frumoase, curat întreţinute, semn al hărniciei locuitorilor. Porţile din lemn, mari şi având diverse încrustaţii ale meşterilor din comună, erau mândria fiecărei gospodării. Căminul cultural, biserica magazinele şi cele două şcoli, umbrite de tei falnici, reprezentau cele mai importante edificii ale localităţii. De admirat erau şi fântânile, fiecare având propria

construcţie, propriul loc de odihnă ridicat din lemn şi împodobit cu desene şi picturi de certă valoare.

Prânziră pe o pajişte verde, ascultară muzica la radiocasetofonul cel purtau cu ei , făcură poze pe stâncile Cornetului, jucară cărţi şi mâncară toate bunătăţile pe care natura darnică le putea oferi.

În Ponoare reveniră abia pe la apusul soarelui.

--Se pare că nu vom avea de ales, Victore. Mâine vom intra în peşteră şi vom fi nevoiţi să dărmăm minunata stalactită pe care am încercat atât să o protejăm…

--Nu se poate, Gelule ! Suntem doar la un pas de a descifra testamentul lui Flinteş.

--Cine ştie însă când vom face acest ? Ai văzut doar cât ne-am chinuit şi câte încercări am făcut… O să ne astenizăm,nu altceva. Să nu uităm că suntem în vacanţă şi apoi e timpul să ne recunoaştem neputinţa.

--Nu vom strica un lucru pe care natura l-a creeat în sute, poate mii de ani. Ar fi o adevărată crimă !

--Ce să fac ? Într-un fel trebuie să ajungem la tezaur, nu ne putem învârti doar în jurul său. Mai presus de aurul ce ne zâmbeşte, se află acel obiect misterios despre care am citit cele mai ciudate informaţii. Conform

legendei, a fost talismanul lui Flinteş şi mi se pare normal să-l găsim alături de tezaurul lui.

--Ştiu că ai dreptate, dar inima mă opreşte să dărâm acea minunată coloană de calcar. Cred că trebuie să mai avem răbdare.

--Ţii minte ce spunea textul referitor la obiectul neecunoscut ? "Dacă priveşti prin el către soare, lumea sfinţilor o vei vedea. "Ciudate vorbe… Foarte ciudate…

--Cine ştie ce ne rezervă ziua dee mâine ? Adevărrul e că ne-am înhămat la o treabă cu adevărat pasionantă. Dacă mi-ai fi spus în Bucureşti că o să ajungem să avem astfel de aventuri, aş fi crezut cu toată siceritatea că ţi-ai pierdut minţile.

--O să ţi le pierzi tu, căci toată ziua n-ai făcut altceva decât să vorbeşti în dodii şi să-ţi analizezi variantele.

--Suntem aproape de rezultatul final.

--Aiurea !

--Nu te-au convins nici acele fraze de o claritate uimitoare pe care le-am obţinut ?

--A fost o nimereală care, până la urmă, s-a dovedit că nu ne foloseşte la nimic. Crede mă, putem să încercăm şi o mie de ani, nu vom ajunge la nici un rezultat.

--Nu mă las ! O să-ţi arăt că am dreptate.

--Mă faci să râd ! O să albeşti făcând socoteli, pe când eu mâine dis-de dimineaţă o să iau târnăcopul şi până la prânz o să-ţi depun tezaurul la picioare.

Acasă îi aştepta nea Traian, care le pregătise o surpriză: Lapte şi plăcinte calde. Nici nu observară când genele serii se coborâră peste întinderile văzduhului şi ale pământului. Nici nu simţiră aprinzându-se licuricii cereşti. Veselia şi voia bună schimbau dimensiunile timpului. Nea Traian şi mătuşa Domnica, atraşi de poveştile şi entuziasmul lor, nu mai plecau de lângă ei.

--E frumos, nu zic nu, la Gărdăneasa, dar dacă aţi mai sta încă două săptămâni, aţi asista şi aici, la noi, la un praznic. Altfel arată Ponoarele când totul miroase a sărbătoare.

--Ce praznic ?

--E o tradiţie prin locurile acestea. În fiecare săptămână, în câte un sat, se sărbătoreşte "Vinerea Ciumii". Oamenii se duc şi petrec la oricare dintre locuitorii satului respectiv, iar seara se lasă cu dansuri, cântece şi tot felul de alte distracţii.

--Şi poate merge oricine ?

--Desigur. E o mare bucurie pentru cel ce te primeşte să-I treci pragul casei. Cea mai mare ruşine pentru gazdă e să rămână cu mâncare în oale şi cu vin în butoaie. Dacă vă face plăcere, vă iau mâine cu mine. O să petrecem pe cinste la Brânzeni. Eu nu prea aveam chef să mă duc de unul singur, fiindcă Domnica nu mai putea face atâta drum, dar mi-ar place să merg cu voi.

--E departe Brânzeni ?

--Drumul îl ştiţi, ce să vă mai spun ? Nu e nici prea scurt, nici prea uşor, dar o să vedeţi ce frumos o să fie ! Ce ziceţi ?

--Ne-ar face mare plăcere, nea Traiane, ca să ţi-o spun pe –a dreaptă, grăi Gelu, dar…

--Dar ?

--O să fim obosiţi poate, fiindcă iar vom face o expediţie în peşteră.

--Ei, nu-I nimic. Vă hotărâţi voi mâine. Dacă e să plecăm, vom porni pe la trei după-amiaza. Veţi avea deci timp să vă şi odihniţi.

--Foarte bine ! La acea oră vom şti exact dacă ne mai ţin sau nu balamalele pentru o asemenea încercare.

--Dar ce, avem optzeci de ani ? sări cu gura Cristina. Mie una mi-ar face plăcere să ştiu măcar despre ce e vorba.

--Vedeşi ? pe fete nu le puteţi duce cu vorba aşa uşor.

--Părerea lor contează mai puţin, fiindcă sunt în inferioritate.

--Cum adică ? Suntem egali ca număr.

--Da, dar fiecare biat valorează cât voi două la un loc.

După aceasta frază, Gelu îşi luă peedeapsa binemeritată. Palma Cristinei despică aerul cu o viteză nebănuită.

--Şi ce-aţi mai văzut pe drum ? reluă gazda discuţia. N-aţi văzut nici o viperă prin Cornet ? E locul lor preferat.

--Nu, dar am găsit un arici înainte de a intra în Gărdăneasa, în marginea unui teren cultivat cu porumb.

--Ah, nea Traian, ariciul era tare drăguţ. Avea un botic negru, nişte ochi vioi şi era aşa de stângaci în mişcări ! Părea un copilaş uitat de mama lui… La fiecare doi pe care îi făcea, îşi scotea ţepii. Am fi vrut să-l luăm cu noi, dar ne-am gândit că lui îi place mai mult în libertate.

--Cred şi eu ! Dacă o să căutaţi cu atenţie şi o să aveţi puţin noroc, o să găsiţi şi prin jurul casei noastre. Aricii şi broaştele ţestoase nu ne ocolesc.

--Ce interesant ! E adevărat că aricii au curajul să atace viperele?

--Şi încă cum ! Dar nu numai ei,ci şi porcii noştri din curte se dau în vânt după carnea şerpilor.

--Ca să vezi ! Fiecare naş îşi are naşul.

--Şi naşul tuturor e ursul cel mare. De ghearele şi colţii lui nu scapă nimeni, grăi nea Traian.

--Ba eu cred că există cineva mai puternic decât el. Vânătorul.

--Ei, de data asta te înşeli, dragă Gelule. Vânatul lui e interzis prin aceste locuri. Voi nu ştiţi, dar avem şi o sărbătoare, Ziua Ursului. De ce se numeşte aşa şi cât e de veche să nu mă întrebaţi, căci n-aş putea să vă răspund. Atâta doar vă pot spune, că e o sărbătoare frumoasă şi că , dacă îi rosteşti numele vreodată în cursul zilei, vine noaptea şi te caută.

--Dar dacă e aşa de periculos, de ce e interzis să fie vânat ? întreabă Cristina.

--Nu e chiar aşa periculos… D e obicei nu atacă omul. Un singur caz cunosc, când un sătean de-al nostru, trecând pe lângă o tufă cu mure, a dat peste o o ursoaică cu pui. Animalul a crezut că vrea să le facă rău odraslelor sale şi eraa cât pe ce să-I facă de petrecanie.

--Dacă fugi bine nu te poate prinde, că e greoi.

--Nu e adevărat. Dacă fugi, nu ai nici o şansă. Are o sprinteneală şi o viteză greu de închipuit. Nu degeaba fugăreşte mistreţul prin pădure până îl oboseeşte şi îl prinde, iar mistreţul ştie a alerga nu glumă. Totdeauna de urs nu te poţi apăra ca dee lupi, urcându-te în copac, căci vine după tine. Poţi doar să faci pe mortul.

--Cam greu şi cam riscant.

--Ar mai fi focul. E singurul lucru de care se sperie. Cu o creangă aprinsă îl ţii cât vrei la distanţă. Poţi să te arunci şi în râu sau în lac ca să scapi căci, deşi ştie bine să înoate, nu-I place de loc apa. Dar, după ce v-am zis, nu obişnuieştee să atace omul decât dacă acesta îl atacă sau îl ameninţă.

--Fie şi un lup mâncat de oaie ! zâmbi Gelu. Oricum, ee maii bine să nu ai de-a face cu asemenea dihanie.

--Există pericole şi mai mari.

--Lupul ?

--E adevărat, haitele lor ne dau de furcă iarna. Dar nu v-am spus ce a păţit acum doi ani vecinul nostru de pestee drum, Victor Ţandără.

--Suntem ochi şi urechi, nea Traiane !

--Ei, bine, începu el tacticos, omul fusese toată dimineaţa la cosit şi venise la prânz casă-şi astâmpere foaamea acasă. A mâncat bine, abăut, apoi s-a întins în pat ca să se odihnească. A adormit sănătos, ba chiar a visat frumos. Numai că , atunci când s-a trezit, a văzui că a mişcat ceva în pernă. A ridicat-o şi ce credeţi că a găsiit ? O drăguţă de viperă încolăcită şi pe care începuse să o necăjească cu sforăitul…

--Cred că l.au trecut toate apele, făcu Gelu, încercând să-şi imagineze cum a reacţionaat el în asemeenea situaţie.

--Numai în pielea lui să nu fii ! mai zise nea Traian. Şarpele putea să-l muşte în somn şi nu s-ar mai trezit niciodată !

--Dar cum s-a furişat în casă şi s-a urcat în pat ? întreabă Cristina.

--Ei, varalumea obişnuieşte să lase uşile deschise şi, cum toţii erau plecaţi la câmp..

--Şi cum I-a venit de hac ?

--N-a vrut să-l omoare în casă. E periculos,vorbi iar nea Traian. Dacă nu l-ai răpus din prima lovitură, se ascunde sub dulap ori sub pat şi e greu să-l mai tai cu securea. De aceea l-a atras în tindă cu o cană plină cu lapte fiert. Mirosul acesta îl atrăgea imediat.

--Dar să ştii că a avut mult sănge rece vecinul acesta al dumitale, aprecie Victor.

--Ei, nevoia te învaţă, copiii mei. Orele sunt cam înaintate, le zise el fără a-şi putea stăpâni un căscat. A început sămă caute somnul şi nu mă găseşte în pat, aşa că eu vă zic noapte bună şi nu uitaţi ceea ce v-am propus. Dacă veţi fi de acord, vom merge poimine la Brânzeni.

--Bine, nea Traiane.

--Mai staţi puţin cu noi ! îl rugă Alina.

--Tare mi-ar mai place, dar eu am piesele mâncate de timp şi trupul meu ruginit nu poate duce oboseala la fel de uşor ca ale voastre. Pe mâine deci !

--Pe mâine !

Îl privirã îndepãrtându-see încet şi în linişte spre odaia în care mãtuşa Domnica prregãtea deja cele necesare pentru odihnã…

Va urma—a poursuivre—to be continued--